

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΤΣΑΜΑΔΟΣ

Νὰ ἥμουν πουλὶ νὰ τέταγα, νὰ πάω 'ςτὸ Μισολόγγι,
 Νὰ ἴδω πῶς παιζούν τὸ σπαθί, πῶς ρίχνουν τὸ τουφέκι,
 Πῶς πολεμοῦν τῆς ώμελης τ' ἀνίκητα λειοντάρια.
 Μὰ ἔνα πουλὶ χρυσότερο κηλαδίστα μοῦ λέει
 —Γιώργη μου, στάσι, καὶ ἂν διψᾶς τ' ἀράπικο τὸ εἰμα,
 Εἶναι κ' ἐδὼ 'Αγαριοὶ νὰ σφάξῃς δοσοὺς θέλεις.
 Βλέπεις ἔκει 'ς τὰ μιρυνά τὰ τούρκικα καράβια;
 'Ο χάρος στέκει ἀπάν τους, καὶ θὰ γενοῦνε στάχτη.
 —Πουλάκι μου, πῶς μαθεῖς ἐτοῦτα ποῦ μοῦ λέγεις;
 —Ἐγὼ πουλὶ σοῦ φινομαί, ἀλλὰ πουλὶ δὲν εἴμαι.
 Εἰς τὸ νησὶ ποῦ ξάγαντα εἶναι τοῦ Ναθαρέγου,
 'Εχει τὴν ὑστερη πνὴ ἄφησα πολεμῶντας.
 'Ο Τσαμαδὸς εἴμαι ἐν καὶ ἥλθα εἰς τὸν κόσμον.
 'Σ τοὺς οὐρανοὺς ποῦ ἀθουμαζι, καθάρια σᾶς ξανοίγω,
 Μὰ νὰ σᾶς βλέπω ἀδὸ κοντὰ εἶναι ἐπιθυμιά μου.
 —Πουλάκι μου, καὶ ἵπδο κοντὰ γιατί νὰ μᾶς ξανοίγης;
 Καὶ τί νὰ ἴδης τώρισ' ἐμᾶς, καὶ τί νὰ καμαρώσης;
 Πάλι σκλαβία, πικροσκλαβία θὲ νἄλθη νὰ μᾶς φάῃ.
 Δὲν ἄκουσες τί γίνης, καὶ τί εἶναι 'ς τὸ Μωρία;
 Τρέχουν 'Αράπιδες ποτοῦ, καίουν παντοῦ καὶ σφάζουν.
 'Ολα τὰ 'πῆρε δ Μραΐμ, καὶ οἱ χριστιανοὶ ποῦ μείναν,
 Φεύγουν, τρουπάνουν 'ταῖς σπηλιαῖς τὸ μνήμα τους νὰ δροῦνε.
 —Μὴν ἀπελπιέσαι, Γιώργη μου, μὴ θέλης ν' ἀπελπιέσαι,
 'Αν δ Μωριᾶς δὲν πλευρᾷ, καιρὸς πάλι θὲ νἄλθη
 Νὰ πολεμήσουν σὰν έρια, καὶ πάλι νὰ νικήσουν.
 Κουφάρια μαῦρα θὰ σταρθοῦν ἐμπρὸς 'ς τὸ Μισολόγγι,
 Καὶ τὰ ξεφέρια τοὶ Σουλιοῦ ἔκει θὲ νὰ χαροῦνε—
 Καὶ τὸ πουλὶ ἐπέταξε κ' εἰς τοῦ οὐρανοὺς ἀνέβη.

ΔΗΜ. ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ †

•—ΓΙΑ ΠΟΙΑ;•

"Ακόντωρ, φίλτατέ μοι Γ. Κ. Σφήκα!

'Ημουνα 'ς τὴν πρωτομαγιὰ, 'ποῦ ἀκούω ἀδὸ μακρύα
 Νὰ μοῦ εὐφραίνῃ τὴν ψυχὴν οὐράνια μελωδία.
 Στρέφω τὰ 'μάτια μου μὲ μιᾶς δθ' ἔλεγε η καρδιά μου,
 'Ποῦ νὰ καὶ βλέπω τέσσερες 'ποῦ ἀστράφαν ἐμπροστά μου.

† Εὐχαρίστως δημοσιεύοντες τὸ άιωτέρω πατριωτικὸν ποιημάτιον τοῦ ἀειδίμου Ιατροῦ Πελεκάση, ἐπιφύλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ έτερα ἥργα τοῦ ίδιου, παρεχωρηθέντα ἡμῖν εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ εξιστίμου αὐτοῦ νικοῦ Διογούσιου.